

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Talismanul buclucăș

O poveste de aventuri de Walko

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Era o zi răcoroasă de toamnă în care vântul bătea destul de tare și împrăștia frunzele îngălbenește ale copacilor din Poiana Iepurașilor. Ursoc și Iepurilă, zis și Rilă-Cavalekilă, ieșiseră în poiană să se distreze. Făceau grămezi din frunzele arămii, apoi le luau în brațe și le aruncau ca să le sufle vântul și să le poarte departe, spre alte poienite.

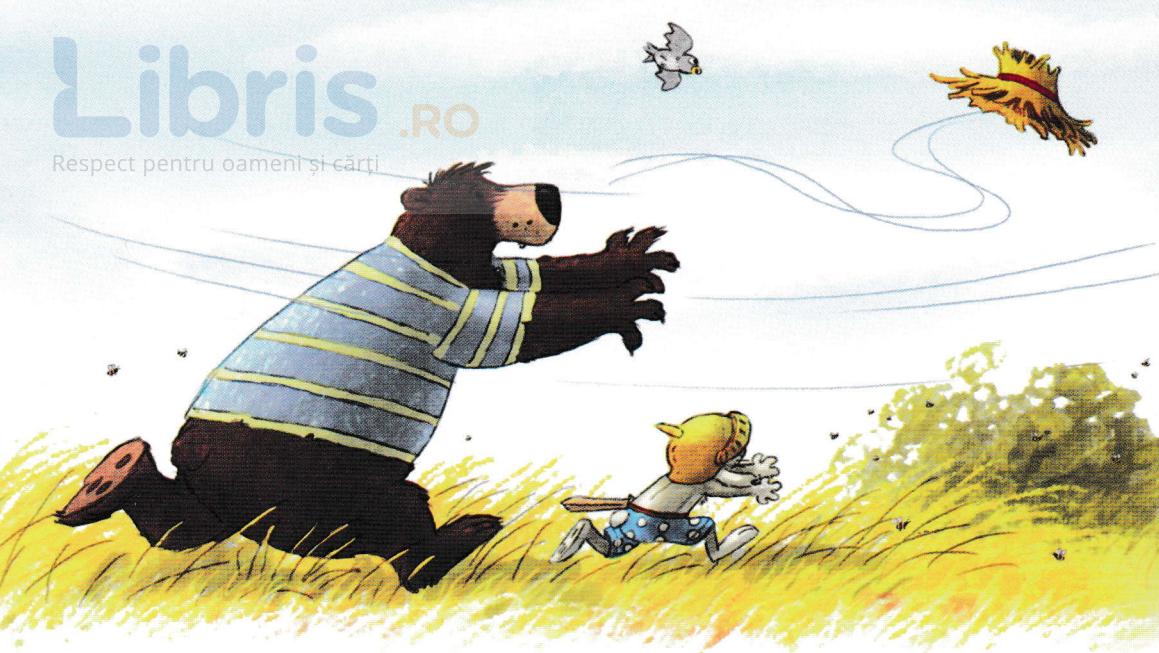
- Mi s-a făcut foame, a zis UrSoc. Aș vrea să mănânc ceva bun, că mă doare stomacul. Iepurilă a început să râdă.
- Am putea să mergem la izvor! i-a propus el. Acolo vom găsi cel mai bun soc și cea mai bună zmeură!
- Da, da! Vreau! Hai să mergem! a zis nerăbdător ursul.

Chiar în acel moment, o rafală puternică de vânt

i-a smuls lui UrSoc pălăria de paie de pe cap.

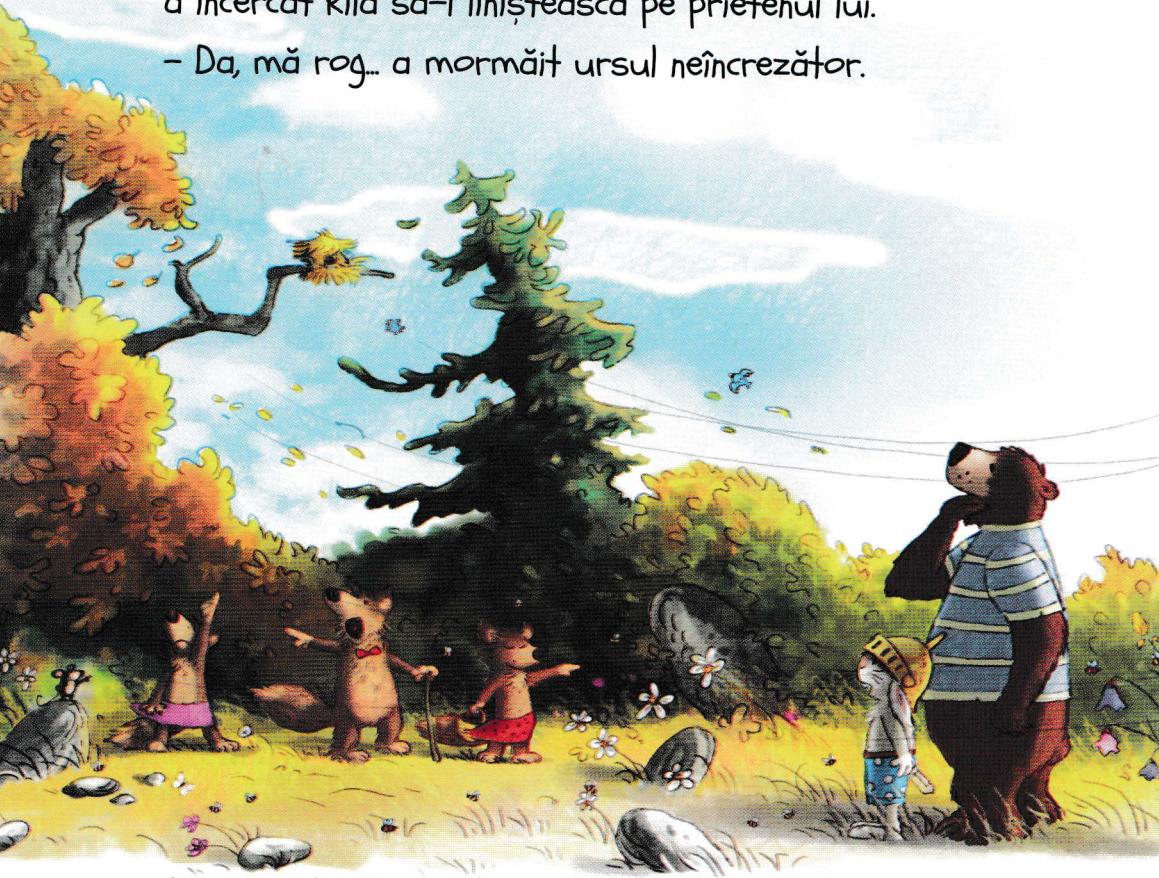
– Heeee! a strigat el, și a început să alerge cu Iepurilă după pălărie.

- N-auci? Stai pe loc, pălărie năzdrăvană ce ești!
strigau amândoi. Dar pălăria nici gând n-avea să se
oprească, ci sărea și se rostogolea când la stânga,
când la dreapta, când sus, când jos. Cei doi prieteni abia
se puteau ține pe urmele pălăriei și, la un moment dat,
au pierdut-o din ochi.

- Nuuu! Întoarce-te!!! a strigat ursul descurajat.
- Nu-ți face griji, UrSoc! O vom recupera cât ai clipi!
- a încercat Rilă să-l liniștească pe prietenul lui.
- Da, mă rog... a mormăit ursul neîncrezător.

Apoi au plecat mai departe în căutarea pălăriei poznăse. Să au mers, să au tot mers, să la un moment dat s-au întâlnit cu vulpea și prietenele ei.

- N-ați văzut cumva zburând pe aici pălăria mea de paie? le-a întrebat UrSoc.
- Ba da, am văzut-o! au răspuns vulpile în cor. A zburat în direcția aia! au zis ele arătând fiecare în altă direcție.
- „Mda, vulpile au fost de mare ajutor, ce să-ți povestesc...”, se gândeau UrSoc abătut.